

KRÁLÍČCI V KŘÍDLE

Já si vo lidstvu nedělám žádný iluze, řekl pan notář a pokračoval ve své chůzi, která byla tak divná, že vzbuzovala útrpnost. Jako by byl před lety přejet tramvají a ponechán svému osudu, aby tělo se ujalo samo od sebe, aby se chytilo tak, jak bylo přeraženo skoro na každém údu. Dokonce měl hlavu tak zmáčknutou, že aby viděl, na cestu se musel dívat docela jinam. Přitom měl obrovský výkyv doprava a zase doleva, jako by kráčel místo po nohou na krátkých chůdách, obě ruce měl zkroucené do tvaru houžve, takže jak právě nesl kbelíček a v něm minerálku z pramene Svatojosefského, tak ten kbelíček klinkal jako formanská lucerna a skoro všechno, co nabral, tak zase tou cestou domů rozlival. Říkali o něm, že býval notářem, a že něco při koupi vilenky u Pramene tak ďábelsky provedl, že majiteli nezaplatil ani korunu, a tak že ta jeho nemoc je spravedlivou odplatou za to, co udělal. Byl sám, byl zázrak, že se ustrojil, trvalo mu to skoro dvě hodiny, než si oblékl to revmatické zkroucené tělo, takže uznal, že lepší je strojit se v pondělí a pak být oblečený, protože jen se oblékl,

už zase by se musel zvolna vysvlíkat, aby šel spát. Když nabíral vodu, tak než ze silnice zahnul k prameni, tak musel používat složitých manévrů, jako byste otáčeli auto, kterému se zablokovala všechna kola. To několikrát vycouval a zase pokročil, zase vycouval, až dostal směr a pak bylo hlavní, aby trefil k prameni, jeho oči zřejmě viděly jen jedním směrem a jako by se díval jen maličkým otvorem v černé škrabošce, takže pramínek uviděl, až když desetkrát, dvacetkrát našel a nahledal ten tenký světelný proud, který upřel na hrkající vodu. A byl tlustý a potil se a jeho obličej byl výrazem velkého utrpení, dalo by se říci hrůzy. A přece žil sám, nikoho nechtěl, sám obýval ve vilce, a jistě měl peníze, ale nikoho si nenajmul, tak sám se trápil, a dokonce v tom trápení shledával rozkoš, jakési vítězství, a ono to bylo veliké vítězství, když došel si do Jednoty koupit mléko a chléb a maličkosti k živobytí, a pro vodu. Byl to sportovní výkon dobelhat se tam, kam chtěl anebo potřeboval, bylo to veliké morální vítězství, a pan notář se tím netajil, obdivoval sám sebe a dá se říci, že se těšil už z příprav na takovou každou vycházku, že si dokonce tyčil nějaká zlepšení trasy, obzvláště když svítilo slunce. Zatímco se všichni radovali ze slunce, pro starého notáře slunce byl učiněný hrob, protože oslnění jeho kuželíčku světelného bylo tak veliké, že skoro neviděl, že si musel neustále zaclánět oči, aby nesešel do talutky, do příkopu. To vždycky se zastavil, a nejlepší bylo, když vysoko nad hlavu zvedl tašku nebo kbelík, to byl hrozný pohled, kdo to neznal, ten kbelík a pod jeho stínem